

NEALE DONALD WALSCH

DUMNEZEU
ȘI MINUNILE
DIN VIAȚA
NOASTRĂ

Ediție revizuită

Traducere din limba engleză de Monica Vișan

Editura For You
București

„Căci se petrec în cer și pe pământ
Mai multe lucruri de câte-a visat,
Horațio, filosofia ta.“

William Shakespeare, *Hamlet*,
Actul I, Scena 5
(traducere de Ion Vinea)

Pentru tine, Mamă

Din toate colțurile Pământului, din toate civilizațiile și modurile de viață, oamenii care au citit cărțile *Conversații cu Dumnezeu* i-au scris lui Neale Donald Walsch despre propriile experiențe legate de prezența lui Dumnezeu în viața lor. Aceste povestiri, care sunt întotdeauna extraordinare și uneori miraculoase, demonstrează faptul că asemenea întâmplări se petrec peste tot *în mod obișnuit*.

Aceia care-și împărtășesc experiențele personale legate de Dumnezeu reprezintă o voce colectivă care dovedește că spiritualitatea este o parte integrantă a vieții de zi cu zi. Împreună, ei îi spun omenirii: „Priviți, aceasta se întâmplă mult mai des și mult mai multora dintre noi decât se crede.“ A trăi o experiență legată de Dumnezeu nu este numai apanajul personajelor biblice care au trăit acum 2 000 de ani sau al unor sfinți speciali. Se întâmplă pretutindeni, *tot timpul*.

Neale Donald Walsch a adunat aceste povestiri în cartea *Momente de grație* și ele se leagă extrem de bine cu conceptele și mesajele prezentate în cărțile *Conversații cu Dumnezeu*. Iată oameni obișnuți, care spun adevărul despre propriile experiențe.

Promisiunea acestei cărți este că și tu vei trăi experiența unor miracole în viața ta.

Dacă ai ochi de văzut, iată dovada.

Introducere

„Dumnezeu a murit?“

În anii 1960, aceasta era marea întrebare. Toți și-o puneau. Oamenii vorbeau despre acest lucru. Era scrisă pe toate autocollantele. Devenise un fel de loc comun, un fenomen cultural.

Bineînțeles că nimeni nu credea cu adevărat că Dumnezeu a murit. Era doar un mod interesant de a ne îngădui nouă înșine, ca societate, să discutăm despre rolul pe care Dumnezeu îl juca în viețile noastre – în caz că exista vreunul.

Alături de alte sloganuri, cum ar fi „Faceți dragoste, nu război“ și „Preferăți pacea“, această întrebare despre Dumnezeu formată din trei cuvinte conținea starea de spirit a unei generații de căutători, în special tineri cu părul lung până la umăr (bărbați și femei), adesea îmbrăcați numai cu mărgelile (uneori chiar în public), și care nu puteau înțelege de ce se agitau cu toții atâta și de ce nu se putea răspunde la întrebările complexe ale vieții printr-o ridicare din umeri. Știi, ceva de genul „Culegeți flori, nu vă luptați“¹. Mai nostim era că aveau dreptate. Puteam *cu adevărat* să rezolvăm totul cu o ridicare din umeri.

---

¹ Slogan folosit, ca și cele de mai sus, de hipioți în anii 1960; această mișcare respingea materialismul, protesta împotriva războiului din Vietnam, sprijinea mișcările pentru drepturi civile. Tinerii se îmbrăcau neconvențional, practicau sexul liber și luau droguri. Erau împotriva violenței și se străduiau să pună în practică ideile exprimate în sloganuri ca „Faceți dragoste, nu război“. (n. tr.)

Acum am ieșit din secolul XX și am intrat în secolul XXI și încă încercăm să descoperim un mod de a rezolva acest lucru. Cum putem să ne îmbrățișăm, când nici măcar nu ne cunoaștem, când între noi există o distanță atât de mare? Din același motiv nu putem să ne îmbrățișăm pe noi înșine! Și nu ne este permis să *încercăm* să ne dăruim dragoste nouă înșine și unul altuia.

Așa ceva e o prostie. E ceva depășit. Era valabil pentru hippoți. Am depășit treaba asta. Așa că hai să ne continuăm viața, ce părere ai? Să mergem la serviciu, să ne plătim facturile, să ne îndeplinim obligațiile, să ne ținem promisiunile, să trăim în pace și să creăm cât mai puține probleme cu puțină când plecăm! E bine? Vreau să spun, să nu creăm niciun fel de necazuri matricei. N-am putea face doar asta și să încetăm cu prostiile?

Ei bine, eu încă trebuie să pun întrebările din anii 1960. Unde este iubirea? Și unde-și găsește Dumnezeu locul în toate acestea? După cum arată situația, noi încă ne străduim să aflăm răspunsul. Ca societate, ca lume, căutăm încă răspunsul.

Am de gând să-ți propun un punct de pornire. Haide să începem cu o îmbrățișare. Această carte reprezintă o îmbrățișare uriașă acordată lui Dumnezeu. Este un fel de salut, un bilețel de mulțumire. Nu, nu... un bilețel de iubire. Sper că, atunci când vei fi încheiat de citit această carte, vei simți că și Dumnezeu te-a îmbrățișat. Și știi de ce? Dumnezeu te îmbrățișează și El. Atunci când Îl îmbrățișăm pe Dumnezeu, Dumnezeu ne răspunde printr-o îmbrățișare. Da, Doamne! Dumnezeu ne îmbrățișează *primul*.

De fapt, asta vrea să spună cu adevărat această carte. Ea se referă la momentele din viața noastră când Dumnezeu vine și ne îmbrățișează din plin. Aceste îmbrățișări vin sub multe forme și multe din ele sunt prezentate aici. Cereri la care se răspunde

imediat, „semne“ din cer, lucruri care se așază la locul lor ca prin farmec. Totul este aici.

Acestea sunt povestiri despre viața reală și oameni reali. Mi-au fost trimise de către oameni deoarece eu le-am cerut-o. Am vrut să știu dacă experiența mea legată de Dumnezeu era cu adevărat atât de diferită de a altora sau dacă, după cum bănuiam, cu toții aveam cam aceeași experiență, dar eu sunt singurul care vorbesc despre ea – sau, oricum, unul dintre foarte puținii care o fac.

Până acum. Sunt fericit să-ți spun că volumele *Conversații cu Dumnezeu* au generat o conversație *despre* Dumnezeu. Chiar și oamenii care nu sunt de acord cu ceea ce au citit în aceste cărți au intrat cel puțin în legătură cu propriul lor adevăr despre Divinitate. Iar acesta este un lucru bun. Este la fel ca în cazul vechii întrebări „Dumnezeu a murit?“. Ea ne permite cel puțin să privim subiectul în față!

Acum, în acest grupaj de povestiri, oamenii își împărtășesc experiențele lor despre felul în care Dumnezeu acționează în viața lor. Eu le-am completat cu comentarii și reflecții bazate pe materialul bogat aflat în cele peste 1 000 de pagini ale volumelor *Conversații cu Dumnezeu*. Am făcut foarte multe referiri la aceste cărți deoarece cred că în ele există mesaje minunate și folositoare; sper să-ți arăt prin ele modul în care aceste mesaje se aplică într-un mod practic în viața de zi cu zi.

Prin urmare, sper să-ți placă această mică formă de călătorie. Vom auzi despre miracole și despre modul în care ele pot fi produse în viața *ta*. Vom auzi – nu de la mine, ci din povestirile altor oameni – câte ceva despre minunile lui Dumnezeu. Despre sincronizări incredibile, despre prezența unor voci divine,

despre împrejurări de o coincidență extraordinară și despre vorbe rostite la întâmplare de către copii, vorbe care aduc o înțelepciune direct de la Dumnezeu; vom auzi și despre evenimente spontane care desfid orice explicație, în afară de cazul în care accepti unica explicație posibilă.

Dumnezeu a făcut totul.

Nu, Dumnezeu nu a murit. Iată dovada.

1

Când viața își schimbă cursul

Momentele de grație sunt acele momente în care Dumnezeu intervine în viața noastră în moduri foarte reale, foarte directe și foarte vizibile. Acestea sunt momente când se întâmplă ceva de mare sau mică anvergură, ceva care produce o Schimbare a Cursului Vieții. Ai trăit un asemenea Moment de Grație atunci când ai luat în mână această carte.

Există multe moduri prin care Divinitatea apare în viața noastră, în special atunci când suntem deschiși spre posibilitatea apariției miracolelor. În momentul în care descuiem ușa aflată în psihicul nostru înspre posibilitatea de a fi atinși de Dumnezeu în moduri pe care ni le-am putea imagina doar în visele noastre, aceste vise încep să devină realitate.

Cu câțiva ani în urmă, am scris o carte numită *Conversații cu Dumnezeu*, care a captat atenția oamenilor din lumea întreagă. Cred că această carte a fost inspirată direct de Dumnezeu în timpul unor Momente de Grație. Îmi este foarte clar că nu sunt singurul care primește astfel de inspirații și trăiește experiența unor astfel de momente. Dacă trilogia *Conversații cu Dumnezeu* ne-a învățat ceva, acesta este faptul că Dumnezeu ne vorbește tuturor, tot timpul. Dar nu-L putem auzi pe Dumnezeu decât atunci când suntem deschiși înspre El. Cine are urechi de auzit să audă.

Dar iată o veste uluitoare. Nu numai că Dumnezeu poartă o conversație cu noi, dar El *ne vizitează personal* în fiecare zi.

Această carte vorbește despre astfel de vizite. Ea va crea o schimbare în cursul vieții tale deoarece vorbește despre oameni reali, așa cum ești și tu. Nu este o povestire despre maestri sau guru sau sfinți sau înțelepți, ci despre oameni obișnuïți, care „s-au ciocnit cu Dumnezeu“ și nu au uitat acest lucru niciodată. Dat fiind că se referă la oameni reali, care trăiesc o viață asemănătoare cu a ta sau cu a mea, este foarte convingătoare atunci când răspunde întrebării dacă există o altă forță care acționează în viețile noastre.

În propria mea minte, această forță se numește Dumnezeu. O poți numi cum dorești. Oricum i-ai spune – coincidență, întâlnire întâmplătoare, sincronizare, noroc, intuiție, inspirație –, după ce vei fi citit această carte, îți va fi foarte greu să negi că *ea este acolo*. Chiar *acolo*. În viețile noastre. În fiecare zi. Făcând minuni. Făcând ceva magic. Schimbând totul.

Asta se întâmplă în viața fiecăruia. Janice Tooke, de 43 de ani, din Herkimer, New York, spune că i s-a întâmplat astfel...

Fiul meu de 11 ani și cu mine eram în drum spre un camping pe malul râului Tudson. Pe tot parcursul călătoriei de două ore am ascultat, așa cum facem întotdeauna când suntem împreună în mașină, *Conversații cu Dumnezeu*.

În acea după-amiază caldă și însorită de august, am observat că în timpul călătoriei am văzut foarte, foarte mulți fluturi. Simțindu-ne plini de lumină și iubire pe când mergeam lin de-a lungul drumului, L-am văzut cu ochii minții pe lîsus stînd în mijlocul cîmpului cu brațele desfăcute, chemînd mulți fluturi. Ei veneau la chemarea Lui, portocalii

și negri și frumoși, până l-au acoperit complet, poposind pe brațele, pe mâinile și pe capul Lui. Era o imagine frumoasă, care mi-a adus liniște în inimă.

Simțind în acel moment că eram una cu Dumnezeu, m-am imaginat pe mine însămi chemând fluturi în același fel. În mintea mea era un moment minunat. Aș fi vrut să continue. Aș fi vrut să nu se mai termine niciodată.

Apoi, îndoielile mele omenești mi s-au furișat în minte.

Poate că totul este o invenție a mea, mă gândeam eu.

Toate aceste sentimente și viziuni nu sunt nimic altceva decât creații ale propriei mele imaginații. Mă simțeam frustrată. Aș fi vrut să existe un mod prin care să știu că Dumnezeu este real și că eu sunt o parte din El. În acel moment, l-am cerut lui Dumnezeu să-mi dea un semn și să Se reveleze într-un mod tangibil, chiar în timpul acestei călătorii. Nu voiam să fiu nevoită să mai aștept. Voiam ca totul să se întâmple în timpul *acestei călătorii*, chiar aici, chiar acum. Pentru a face ca așa ceva să se întâmple, am folosit chiar cuvintele „Eu Sunt“. Am spus „*Eu Sunt* pe punctul de a mi se da un semn“.

În seara aceea am poposit pe o insulă. Dimineața următoare am văzut un minunat răsărit de soare deasupra râului. Pe când încercam să mă trezesc, lumina soarelui strălucea pe apă, sub ochii mei. În timp ce ședeam la masa de picnic și priveam valurile de pe plajă, un fluture mare a apărut de nicăieri și a început să danseze în fața mea. Am tresărit când s-a rotit o dată în cerc, în jurul vârfului cortului în care fiul meu încă dormea.

Am spus imediat:

– O, cât ești de frumos! Vino să mă vezi!

Am întins mâna și am privit uluită cum fluturele a poposit pe ea.

Era atât de frumos! Aripile lui portocalii cu negru erau uriașe și perfecte și a rămas nemișcat timp de câteva secunde acolo, în palma mea. Fiul meu s-a trezit când mi-a auzit vocea și, scoțând capul din cort, a văzut fluturile pe mâna mea.

Amândoi eram uluiți. Bineînțeles că *știam cine mi-a trimis darul*. Știam, pentru că eu îl cerusem. Și știu că *putem* să-l cerem cu toții și că toți putem face aceasta, în momente de recunoștință și preamărire și pură unire cu Tot Ceea Ce Este.

Dacă nu ești atent, ai putea trece peste minunăția aceluia moment. Sau ai putea accepta că a fost ceva drăguț, dar că asta nu dovedea nimic și că Janice exagera când spunea că înseamnă ceva.

Dar ce ai spune despre Bill Colson, din Lehi, Utah?

Respirația tatălui meu era dificilă și greoaie. De zile întregi se afla între viață și moarte. Întreaga familie stătea acolo, de veghe.

Distrus de cancer, trupul slăbit al tatălui meu – care se topea sub ochii noștri – era scuturat din când în când de ceea ce noi presupuneam a fi spasme de durere. Nici nu mai avea putere să se plângă, întrucât nu mai rostise niciun cuvânt și nu mai deschisese ochii de 72 de ore.

– Doamne, Dumnezeu, a spus mama încet, așezându-se la un moment dat pe marginea patului. Cât poate să mai dureze?

Era trecut de ora 1 noaptea și biata de ea era extenuată. Așa eram cu toții. Dar ei erau căsătoriți de 61 de ani. Nimeni și nimic nu o putea îndepărta acum pe mama de patul lui.

În acel moment am avut o conversație cu Dumnezeu.

– Chiar trebuie să sufere în halul ăsta? I-am întrebat repede, în tăcere, în inima mea. A fost un om bun, Doamne. Și-a terminat treaba aici, nu a mai rămas nimic de făcut, nu mai e nimic de pus la punct.

Te rog. Nu vrei să-l iei acum? Nu vrei să-i curmi durerea? Dacă ești aici, Dumnezeule – *și știi că ești* –, te rog, fă ca totul să se termine.

Într-o clipă, respirația tatălui meu s-a ușurat. După trei minute a plecat.

Ușor. Ca și cum ar fi căzut într-un somn mai adânc.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi. Până atunci nu m-am îndoit niciodată de Dumnezeu. Cu siguranță că nici nu mă *gândesc* să mă îndoiesc de El acum.

Coincidență? Sincronizare? Nu cred.

Un Moment de Grație? Da.

Momentele de Grație sunt acele clipe când Dumnezeu intervine în viețile noastre în moduri foarte reale, foarte directe și foarte vizibile. Acestea sunt momente în care se întâmplă ceva, de mai mică sau mai mare anvergură, care produce o Schimbare a Cursului. Ai trăit experiența unui Moment de Grație atunci când ai luat în mână această carte.

2

Sunt multe locașuri

Bill Tucker a învățat lecția credinței cu 30 de ani în urmă, o lecție pe care nu a uitat-o niciodată. Și-a readus-o de multe ori în minte, pentru a-și reaminti că nimic nu este imposibil. Era nevoie doar de un singur lucru. De credință.

Pe vremea aceea, Bill nu vânduse niciodată o casă, deși avea licență de agent imobiliar și conducea o agenție imobiliară. Adesea stătea până târziu seara, pentru a fi la dispoziția agenților care veneau după vizionări. Responsabilitatea lui era să revadă ofertele de cumpărare și nu voia să întârzie sau să piardă o tranzacție din cauza absenței lui.

Totuși, într-o seară, în timp ce se uita la ceas și căska, a hotărât că ora 22 era suficient pentru a ține un birou deschis. „Am să plec acasă”, și-a apus el. „Cred că e cazul să închid.” Dar atunci a auzit niște voci care veneau din biroul din față. „Probabil am uitat să încui ușa”, s-a gândit el în timp ce se ridica pentru a verifica.

– Îmi pare rău, s-a scuzat el în fața cuplului de tineri pe care i-a găsit acolo. Biroul este închis.

Erau o pereche mititică, ea avea cam un metru și jumătate și el era doar puțin mai înalt. Doi copilași stăteau timizi în spatele lor.

– Știți, lumina era aprinsă, a spus femeia mititică. Și dumneavoastră sunteți aici, nu-i așa? a adăugat ea cu o voce dulce.

– Da, a răspuns Bill, dar, știți, eu sunt director, nu agent. Aștept ca agenții să se întoarcă pentru ca să închid.

– Noi suntem familia Johnson... Ted și Amy. Trebuie să cumpărăm o casă astă seară, așa că va trebui să ne ajutați, a insistat ea.

– De ce astă seară, doamnă Johnson? a întrebat Bill.

Ea a respirat adânc.

– Deoarece trebuie să ne mutăm mâine.

Bill n-a putut face nimic altceva decât să dea ochii peste cap.

– E imposibil, doamnă, a zâmbit el răbdător. În primul rând, chiar dacă ar fi să găsim o casă care să vă placă în acest moment al nopții, va trebui să ducem oferta la proprietar, apoi va fi necesar să așteptați o posibilă contraofertă. După aceea, trebuie să faceți o cerere la bancă pentru o ipotecă. Casa trebuie să fie evaluată și banca trebuie să vă împrumutească. În niciun caz nu vă puteți muta înainte de șase săptămâni.

„Ei, cred că le-am explicat destul de clar“, s-a gândit el. Oamenii aceștia îl uimeau pe Bill. A chicotit în gând. Oare ea chiar credea că putea să intre în biroul lui la zece noaptea și să facă tot ce vrea cu cererea ei ridicolă?

A deschis gura pentru a sugera că, poate, ar fi mai bine ca ei să se întoarcă a doua zi, ca să-i prezinte unui agent care ar putea să-i ajute, dar doamna Johnson avea alte idei.

– Nu va fi niciun fel de problemă. Vom putea cumpăra o casă astă seară, a spus ea.

„E-n regulă“, s-a gândit Bill. „Poate că au bani gheață pentru o casă. Cu siguranță asta ar grăbi întreaga procedură.“

– Da? Pe ce vă bazați? a întrebat el, politicos.

– Mă bazez pe faptul că l-am cerut lui Dumnezeu să-mi dea o casă până mâine dimineață. Și El nu mă dezamăgește niciodată.

– Înțeleg. Păi, chiar dacă aș avea un agent disponibil, e mult prea târziu astă seară pentru a viziona ceva.

Ea nu părea a înțelege ce voia el să spună.

– Sunteți autorizat, nu-i așa? a insistat ea.

Bill a răspuns că este și a continuat:

– Dar eu nu am vândut niciodată o casă și nu sunt suficient de expert în asemenea probleme ca să aveți încredere în mine.

– Credeți în Dumnezeu, nu-i așa?

Bill a zâmbit îngăduitor.

– Bineînțeles. În privința asta nu există niciun dubiu. Dar...

Ea l-a întrerupt:

– Credeți în miracole?

– Păi... da.

De fapt, Bill trăise multe experiențe despre care credea că sunt întâmplări uluitoare. Doamna Johnson și-a îndreptat spatele și a spus:

– Uitați ce este. Astăzi m-am rugat și l-am cerut lui Dumnezeu să-mi dea o casă... Ăăă, n-am putea sta jos?

Bill a dat din cap, arătând două scaune în fața biroului unui agent. S-a așezat și el în spatele biroului.

– l-am cerut lui Dumnezeu, a continuat femeia, să ne dea o casă în care să ne putem muta până mâine dimineață.

Bill a ridicat din sprâncene.

– Nu avem unde locui, a spus doamna Johnson simplu. Ne-am gândit să cumpărăm o casă pe bază de contract de la o doamnă în vârstă de aici din oraș, care a fost de acord să ne finanțeze. Noi suntem de la 400 km de aici, dar soțul meu a găsit un serviciu în oraș, așa că am împachetat și ne-am mutat. Când am ajuns aici, doamna nu eliberase casa încă, iar când am întrebat-o când pleacă, ne-a spus că nu avea de gând să plece. Ea credea că putea face o înțelegere cu noi, ca să locuim împreună. Așa că ne-a cazat în pivniță.

Bill a fluierat încet, dând din cap.

– E o poveste foarte ciudată, a spus el.